

Odaia rugăciunii

**Texte despre rugăciune
din clasici creștini**

Traducere de Andrei Gocan

 CASACĂRȚII
Oradea, 2021

Cuprins

1. Importanța rugăciunii – R.A. Torrey	7
2. Tronul harului – Charles Spurgeon	21
3. Duhul rugăciunii – Charles Finney	41
4. A vorbi lui Dumnezeu în numele oamenilor – E.M. Bounds	49
5. Lupta împotriva lipsei rugăciunii – Andrew Murray	55
6. Sub sânge – Charles Spurgeon	59
7. Condițiile pentru o rugăciune biruitoare – George Müller. .	65
8. Mărturisirea – D.L. Moody	69
9. Rugăciune și devoțiune – E.M. Bounds.....	85
10. Roadele rugăciunii specifice și stăruitoare – R.A. Torrey ..	93
11. Rugăciunea biruitoare – Charles Finney	111
12. Exemplul Domnului nostru – Andrew Murray	119
13. Rugăciunea care-L motivează pe Dumnezeu – E.M. Bounds	125
14. Cererea – D.L. Moody	131
15. Adevărata rugăciune – Charles Spurgeon.	141
16. Deosebirea voii plăcute a lui Dumnezeu – George Müller	159
17. Rugăciunea în numele lui Isus Cristos – R.A. Torrey	165
18. Sfaturi pentru cămăruța de rugăciune – Andrew Murray	183
19. Răspunsuri la rugăciuni – E.M. Bounds	189
20. Îndrăzneală la tronul harului – Charles Spurgeon.	199
21. Mulțumire – D.L. Moody.....	203
22. Rugăciunea credinței – Charles Finney	211
Bibliografie:	219
Despre autori	221

1

Importanța rugăciunii

R.A. Torrey

Efeseni 6:18 exprimă importanța extraordinară a rugăciunii cu o putere uimitoare și copleșitoare: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții”. Când copilul lui Dumnezeu cântărește atent greutatea acestor cuvinte și observă contextul în care se găsesc, este silit să spună: „Trebuie să mă rog tot mai mult. Trebuie să-mi investesc în rugăciune toată puterea și întreaga inimă. Dincolo de tot ce fac, trebuie să mă rog”.

Observați cuvântul „tot”: „tot felul de rugăciuni și cereri ... cu toată stăruința ... pentru toți sfinții”. Observați acumularea de cuvinte expresive: „rugăciune”, „cereri”, „stăruință”. De asemenea, observați forța expresiei „vegheați la aceasta”, cu sensul de „nu fiți leneși în acest domeniu”. Pavel a înțeles apatia firii omenеști, în special neglijarea firească a rugăciunii. Cât de rar continuăm să ne rugăm până când vedem împlinirea rugăciunii! Cât de des se întâmplă ca biserica sau individul să fie pe punctul să primească o mare binecuvântare în rugăciune și tocmai atunci să abandoneze, să devină leneși și să renunțe. Mi-aș dori ca aceste

cuvinte – „nu fiți leneși în acest domeniu” – să ne ardă în inimă. Mi-aș dori ca întregul verset să ne ardă în inimă.

Necesitatea rugăciunii stăruitoare

De ce este atât de necesară această rugăciune constantă, stăruitoare, neobosită, biruitoare? Pentru că există diavolul. El este viclean; el e puternic; el e neobosit; el urzește neîncetat pierzarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă copiii lui Dumnezeu se moleșesc în rugăciune, diavolul va reuși să-i prindă în capcană.

În Efeseni 6:12–13 scrie:

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

Apoi urmează o descriere a diferitelor componente ale armurii creștinului pe care trebuie să o îmbrăcăm ca să putem ține piept lui Satan și uneltirilor lui. Acestea culminează cu versetul 18, în care Pavel ne spune că la toate acestea trebuie să adăugăm rugăciunea – constantă, stăruitoare, neabătută, neobosită, în Duhul Sfânt –, căci altfel, totul va fi zadarnic.

Rugăciunea este modul rânduit de Dumnezeu pentru a primi lucruri de la El. Ducem lipsă din cauza faptului că neglijăm rugăciunea. Iacov afirmă lucrul acesta cu foarte multă tărie: „Nu aveți pentru că nu cereți” (Iac. 4:2). Cauza neștiută a sărăciei și lipsei de putere a creștinului de rând este neglijarea rugăciunii.

Mulți creștini întreabă: „De ce progresați atât de puțin în viața spirituală?” „Neglijezi rugăciunea”, răspunde Dumnezeu. „Nu aveți pentru că nu cereți”. Mulți păstori întreabă: „De ce este atât de puțin rod în urma eforturilor mele?” Din nou, Dumnezeu

răspunde: „Neglijezi rugăciunea. Nu aveți pentru că nu cereți.” Mulți învățători de școală duminicală întreabă: „De ce se convertesc atât de puțini din grupa mea?” Dumnezeu, din nou, răspunde: „Neglijezi rugăciunea. Nu aveți pentru că nu cereți.” Atât păstori, cât și biserici întreabă: „De ce progresează atât de greu biserica împotriva necredinței, învățăturilor false, păcatului și gândirii lumești?” Încă o dată Îl auzim pe Dumnezeu răspunzând: „Neglijezi rugăciunea. Nu aveți pentru că nu cereți.”

Apostolii, acei oameni pe care Dumnezeu i-a lăsat ca modele pentru ceea ce așteaptă de la noi, priveau rugăciunea ca cea mai importantă activitate din viața lor. Când responsabilitățile bisericii primare se înmulțeau și îi împresurau, acesta a fost răspunsul celor doisprezece ucenici:

au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” (Fapte 6:2–4).

Din ce le-a scris Pavel fie bisericilor, fie unor credincioși anume, este evident că o mare parte din timpul, energia și preocuparea sa erau dedicate rugăciunii lui pentru aceștia (Rom. 1:9, Ef. 1:15–16, Col. 1:9, 1 Tes. 3:10, 2 Tim. 1:3). Toți marii oameni ai lui Dumnezeu de după timpurile biblice au fost oameni ai rugăciunii. Deși au fost diferiți unii de alții în multe aspecte, îi unește perseverența în rugăciune.

Lucrarea de mijlocire

Rugăciunea a ocupat un loc foarte însemnat și a jucat un rol foarte important în viața pământească a Domnului nostru. Uitați-vă, de exemplu, în Marcu 1:35: „A doua zi dimineața, pe

când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo". Ziua precedentă fusese foarte aglomerată și intensă, dar Isus a renunțat la ore de somn de care avea nevoie pentru a Se trezi devreme și a Se dedica rugăciunii care Îi era și mai necesară.

Uitați-vă în Luca 6:12, unde citim: „În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu". Uneori, Mântuitorul nostru a simțit nevoia să stea o noapte întreagă în rugăciune.

Cuvintele „rugăciune” și „a se ruga” apar de cel puțin 25 de ori în legătură cu Domnul nostru în scurta narațiune a vieții Sale, pe care o găsim în cele patru evanghelii, și faptul că Se ruga mai apare menționat și în alte pasaje în care aceste cuvinte nu sunt folosite. În mod evident, rugăciunea consuma o mare parte din timpul și energia Domnului Isus. Un om care nu petrece mult timp în rugăciune, nu este vrednic să fie numit urmaș al lui Isus Cristos.

Rugăciunea este cel mai important aspect al lucrării pe care o face acum Domnul nostru înviat. Iar asta este pentru noi un imbold încă și mai puternic la rugăciune constantă, stăruitoare, neobosită și biruitoare.

.....

Rugăciunea este cel mai important aspect al lucrării pe care o face acum Domnul nostru înviat. Iar asta este pentru noi un imbold încă și mai puternic la rugăciune constantă, stăruitoare, neobosită și biruitoare.

.....

Lucrarea lui Cristos nu s-a terminat la moartea Lui. Lucrarea de ispășire s-a încheiat atunci, dar când a înviat și S-a înălțat la dreapta Tatălui, El a început o altă lucrare pentru noi, o lucrare care este la fel de importantă ca cea de ispășire. Această lucrare

nu poate fi separată de lucrarea de ispășire, pentru că se întemeiază pe ea și este necesară pentru mântuirea noastră deplină.

Citim despre această măreață lucrare ce are loc acum, prin care El duce mântuirea noastră la desăvârșire: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7:25). Acest verset ne învață că Domnul Isus poate să ne mântuiască întru deplinătate; nu doar scoțându-ne din deplinătatea păcatului, ci întru deplinătate: până la desăvârșirea completă și absolută. El poate face asta nu doar pentru că a murit, ci și pentru că „trăiește pururi”.

Versetul ne spune, de asemenea, de ce trăiește El acum: „ca să mijlocească” – ca să Se roage. Rugăciunea este principala Sa activitate în prezent. Acum, El ne mântuiește prin rugăciunile Sale.

Același gând îl găsim și în provocarea remarcabilă și victorioasă a lui Pavel: „Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Rom. 8:34).

Dacă vrem să avem părtășie cu Isus Cristos în lucrarea pe care o face acum, trebuie să petrecem mult timp în rugăciune. Trebuie să ne dedicăm rugăciunii serioase, constante, stăruitoare, neobosite, biruitoare.

Nimic nu m-a impresionat mai mult cu privire la importanța rugăciunii permanente – rugăciune necurmată și constantă – decât gândul că aceasta este activitatea principală a Domnului meu înviat chiar acum. Vreau să am părtășie cu El. Din acest motiv, L-am rugat pe Tatăl să mă facă, cu orice preț, un om care mijlocește. Mă rog ca El să mă facă un om care știe cum să se roage și care petrece mult timp în rugăciune.

Această lucrare de mijlocire este glorioasă și plină de putere, și toți putem lua parte la ea, chiar și cei care, din cauza vreunei boli, nu pot fi prezenți la întâlnirea de rugăciune. Mama prinsă cu treburi casnice și femeia care lucrează în afara căminului pot

participa la lucrarea de mijlocire. Pot împleti cu munca lor de peste zi rugăciuni pentru sfinți, pentru pastor, pentru cei nemântuiți și pentru misionari. Omul de afaceri ambițios poate participa la lucrarea de mijlocire, rugându-se în timp ce aleargă de la o responsabilitate la alta. Dar trebuie, dacă vrem să păstrăm duhul rugăciunii neîncetate, să ne rezervăm timp – timp din belșug – când ne retragem în cămăruța tainică, singuri cu Dumnezeu, cu singurul scop de a ne ruga.

Modalitatea de a primi îndurare, har și bucurie

Rugăciunea este modalitatea rânduită de Dumnezeu pentru a primi îndurare și har. Evrei 4:16 este unul dintre cele mai simple și mai încurajatoare versete din Biblie: „Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Aceste cuvinte clarifică faptul că Dumnezeu a hotărât o modalitate prin care să căutăm și să obținem îndurare și har. Și această modalitate este rugăciunea – o apropiere cu îndrăzneală, cu încredere și sinceritate de scaunul harului, locul preasfânt al prezenței lui Dumnezeu. Acolo a intrat să ne reprezinte Marele nostru Preot plin de milă, Isus Cristos (Evr. 4:14–15).

Avem mare nevoie de îndurare și har, altfel, viața și toate eforturile noastre vor sfârși într-un eșec total. Rugăciunea este calea pentru a obține îndurare și har. Har nesfârșit ne este la dispoziție, și-l putem dobândi prin rugăciune. Îl vom primi dacă-l cerem. Dacă am conștientiza plinătatea harului lui Dumnezeu – înălțimea, adâncimea, lungimea și lățimea –, cu siguranță am petrece mai mult timp în rugăciune. Măsura de har pe care o avem este determinată de cât ne rugăm.

Este oare cineva care nu-și simte nevoia de mai mult har? Dacă o simți, atunci, cere-l. Cere cu stăruință și neconținut. Cere cu sârguință și fără răgaz. Dumnezeu privește cu mare bucurie

perseverența noastră în rugăciune, pentru că aceasta demonstrează credința noastră în El, și Lui Îi place foarte mult credința. Ca răspuns la stăruința noastră, Se va ridica și ne va da tot ce ne trebuie (Luca 11:8). Cât de mici sunt pârâiașele de îndurare și har pe care cei mai mulți dintre noi le cunoaștem, când am putea cunoaște râuri ce dau peste mal!

Rugăciunea în numele lui Isus Cristos este modalitatea pe care El Însuși a rânduit-o pentru ca, prin ea, ucenicii Săi să capete bucurie deplină. El afirmă acest lucru în mod simplu și admirabil: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:24). Cine nu-și dorește bucurie? Ei bine, modalitatea prin care se obține bucuria este rugăciunea în numele Domnului Isus. Toți cunoaștem oameni care sunt plini de bucurie. Într-adevăr, bucuria se revarsă din ei, strălucindu-le în ochi, debordând prin cuvintele lor și picurându-le de pe vârfurile degetelor când ne strâng mâna. A intra în contact cu ei este ca și cum te-ai atinge de un generator de electricitate încărcat cu bucurie. Acești oameni sunt întotdeauna cei care petrec mult timp în rugăciune.

De ce aduce rugăciunea în numele lui Cristos o asemenea bucurie deplină? Într-o anumită măsură, pentru că primim ceea ce cerem. Dar acesta nu este singurul motiv, nici cel mai mare. Rugăciunea Îl face pe Dumnezeu real pentru noi. Când Îi cerem ceva specific lui Dumnezeu și El ne dă acel lucru, cât de real devine Dumnezeu pentru noi! Pare chiar lângă noi! Ce binecuvântare este să ai un Dumnezeu care este real, nu doar o idee abstractă. Îmi amintesc că o dată, fiind singur în birou, m-am simțit brusc foarte rău. M-am așezat de îndată pe genunchi și am strigat către Dumnezeu, cerându-I ajutor. Într-o clipă, toată durerea a dispărut și m-am simțit deplin refăcut. Îmi părea că Dumnezeu era chiar acolo, că Și-a întins mâna și că m-a atins. Bucuria vindecării a fost mai mică decât bucuria întâlnirii cu Dumnezeu.

Nu există bucurie mai mare, în cer sau pe pământ, decât cea a comuniunii cu Dumnezeu. Rugăciunea în numele lui Isus ne aduce în comuniune cu Dumnezeu. Cu siguranță, psalmistul nu se referea doar la binecuvântarea viitoare, ci și la cea prezentă, când scria: „înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse” (Ps. 16:11). Ce bucurie de nespus este în acele momente în care, în rugăciune, intrăm cu adevărat în prezența lui Dumnezeu!

Spuneți cumva: „Eu n-am cunoscut niciodată o asemenea bucurie în rugăciune”? Dar alocați destul timp pentru rugăciune încât să simțiți cu adevărat prezența lui Dumnezeu? Vă dedicați cu adevărat rugăciunii în timpul pe care-l puneți deoparte?

Eliberare de îngrijorare

În orice îngrijorare, neliniște sau nevoie, Dumnezeu a rânduit rugăciunea cu mulțumire ca modalitatea de a primi eliberare de orice anxietate și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere. Pavel a scris:

Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus. (Flp. 4:6-7)

Pentru mulți, la început, aceasta pare imaginea unei vieți atât de frumoase, dar imposibil de atins pentru muritorii de rând. Dar nu este deloc așa. Versetul ne spune cum poate orice copil al lui Dumnezeu să ajungă la această viață de pace: „Nu vă îngrijați de nimic” (v. 6). Continuarea versetului ne spune cum să procedăm. Este foarte simplu: „ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”.

Ce poate fi mai simplu și mai clar decât aceasta? Rămâneți în permanentă comuniune cu Dumnezeu. Când apar dificultăți

sau necazuri, mari sau mici, spuneți-I Domnului, fără să uitați să-I mulțumiți pentru ceea ce a făcut deja. Care va fi rezultatul? „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (v. 7).

Acest lucru este glorios, pe cât de simplu, pe atât de glorios! Slavă Domnului, mulți încearcă să trăiască astfel. Cunoașteți pe cineva care este întotdeauna liniștit? Poate acea persoană este foarte temperamentală din fire. Totuși, când năvălesc necazuri, conflicte, împotriviri și dureri, pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, îi păzește inima și gândurile în Cristos Isus.

Cu toții cunoaștem astfel de oameni. Cum reușesc să trăiască așa? Prin rugăciune. Ei cunosc pacea profundă a lui Dumnezeu, pacea de nepătruns, care întrece orice pricepere, pentru că sunt oameni ai rugăciunii.

Unii dintre noi permitem agitației vieții să ne răpească timpul de rugăciune; ce risipă de timp și energie și ce consum nervos este îngrijorarea continuă! O noapte în rugăciune ne va scăpa de multe nopți de insomnie. Timpul petrecut în rugăciune nu este niciodată risipit, ci este timp investit ce aduce mult beneficiu.

Mijlocul de a-L primi pe Duhul Sfânt

Rugăciunea este modalitatea pe care Dumnezeu Însuși a rânduit-o pentru a primi Duhul Sfânt. Biblia este foarte clară în această privință. Domnul Isus a spus: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Mt. 7:11).

Știu lucrul acesta la fel de bine cum știu că setea mi-e potolită când beau apă. Într-o dimineață devreme, în biserica din Chicago*, unde câteva sute de oameni se strânseseră pentru câteva

---

* Chicago Avenue Church, cunoscută azi ca Moody Church, unde Torrey a fost pastor între 1894 și 1906 (n.tr.).

ore de rugăciune, Duhul Sfânt S-a manifestat atât de copleșitor, încât nimeni nu mai putea să vorbească sau să se roage. Întreaga biserică era atât de plină de prezența Sa, încât toți aveau doar lacrimi de bucurie. Unii au plecat de acolo, luând trenul chiar în dimineața aceea spre diferite zone ale țării, și curând au sosit vești despre efectele revărsării Duhului Sfânt al lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciune. Alții au rămas în oraș cu binecuvântarea lui Dumnezeu peste ei. Acesta este doar un exemplu din multele pe care le-aș putea da din experiența personală.

Dacă am petrece mai mult timp în rugăciune, plinătatea puterii Duhului s-ar manifesta mai plenar în lucrarea noastră. Mulți care odinioară lucrau, incontestabil, în puterea Duhului Sfânt, acum strigă vorbe goale și se agită fără sens, pentru că au neglijat rugăciunea. Trebuie să petrecem mult timp pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, dacă vrem să mergem mai departe în puterea Duhului Sfânt.

Fiiți gata pentru revenirea Lui

Rugăciunea este mijlocul pe care Cristos l-a rânduit pentru ca inimile noastre să nu fie îngreuiate cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra noastră (Luca 21:34–35). Suntem avertizați în Scriptură: „Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (v. 36). Potrivit acestui pasaj, există o singură modalitate de a ne pregăti pentru arătarea Domnului, când va veni, și anume prin multă rugăciune.

A doua venire a Domnului Isus Cristos este un subiect ce trezește mult interes și discuții în această vreme. Dar una este să fim interesați de revenirea Domnului și să vorbim despre ea, și este cu totul altceva să fim pregătiți pentru ea. Trăim într-o ambianță chitită permanent să ne lase nepregătiți pentru venirea

lui Cristos. Lumea tinde să ne tragă în jos prin necumpătare și îngrijorări. Există o singură cale de a ne ridica biruitori deasupra acestora: veghind constant în rugăciune, adică fiind neobosiți în rugăciune. „Vegheați” din acest pasaj este același îndemn apăsător ca în Efeseni 6:18, iar „în tot timpul” înseamnă rugăciune neîncetată. Omul care petrece puțin timp în rugăciune, care nu este credincios și constant în rugăciune, nu va fi pregătit pentru venirea Domnului. Cum putem fi gata? Rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă!

.....

Lumea tinde să ne tragă în jos prin necumpătare și îngrijorări.

Există o singură cale de a ne ridica biruitori deasupra

acestora: veghind constant în rugăciune,

adică fiind neobosiți în rugăciune.

.....

Trebuie să ne rugăm

Rugăciunea este necesară datorită lucrurilor pe care le realizează. Am scris deja mult despre asta și ar mai trebui să adăugăm. Rugăciunea ajută la creșterea noastră spirituală mai mult decât orice, cu excepția studierii Bibliei. Rugăciunea și studiul biblic merg mână-n mână.

Prin rugăciune, păcatul meu – cel mai ascuns păcat – este adus la lumină. Când îngenunchez înaintea lui Dumnezeu și mă rog: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps. 139:23–24), Dumnezeu îndreaptă razele pătrunzătoare ale luminii Sale în cele mai ascunse unghere ale inimii mele. Păcate pe care nu le bănuiam prezente sunt aduse la lumină. Ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu îmi spală nelegiuirea și îmi curăță păcatul (Ps. 51:2). Ochii îmi sunt deschiși să vadă lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu (Ps. 119:18).

Primesc înțelepciune ca să cunosc calea lui Dumnezeu (Iac. 1:5) și putere ca să umblu pe ea. Când Îl întâlnesc pe Dumnezeu în rugăciune și privesc la fața Sa, sunt schimbat în același chip al Lui „din slavă în slavă” (2 Cor. 3:18). Fiecare zi de viață autentică de rugăciune mă face mai asemănător Domnului meu slăvit.

John Welch, ginerele lui John Knox, a fost unul dintre cei mai credincioși oameni ai rugăciunii. El socotea irosită orice zi în care nu-I dedica lui Dumnezeu șapte sau opt ore în rugăciune și studiul Cuvântului Lui. Un om în vârstă, vorbind despre el după moartea lui, a spus: „Era asemenea lui Cristos”. Cum a devenit oare atât de asemănător Stăpânului său? Viața lui de rugăciune este explicația.

De asemenea, rugăciunea ne întărește în lucrare. Dacă ne dorim să avem putere în lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu, fie ea predicarea, învățarea, evanghelizarea personală sau creșterea copiilor, o putem primi prin rugăciune cu seriozitate.

O femeie al cărei băiat era foarte neascultător a venit la mine în disperare și m-a întrebat: „Ce să fac cu el?” Am întrebat-o: „Ați încercat să vă rugați?” A spus că se rugase pentru el de câteva ori. Am întrebat-o dacă se rugase în mod specific și cu așteptarea să se întâmple ceva. A răspuns că nu se rugase în mod specific. Începând să se roage chiar în acea zi, a văzut de îndată o schimbare notabilă în copilul ei. Drept urmare, el a crescut și a devenit un bun creștin.

Câți învățători de școală duminicală au predat luni și ani, dar n-au văzut niciun rezultat real al osteneții lor? Apoi, când au învățat secretul mijlocirii, au stăruit în mod serios la Dumnezeu și i-au văzut pe elevii lor, unul câte unul, venind la Cristos! Câți învățători simpli au devenit oameni puternici ai lui Dumnezeu, renunțând să se mai încreadă în abilitățile și talentele lor și predându-se lui Dumnezeu, așteptând de la El „putere de sus” (Luca 24:49)! Evanghelistul scoțian John Livingstone a petrecut, împreună cu alți credincioși, o noapte în rugăciune către Dumnezeu.

Predicând a doua zi, 500 de oameni au fost fie convertiți, fie atinși de Dumnezeu într-un mod hotărâtor. Rugăciunea și puterea sunt inseparabile.

Rugăciunea pentru convertirea altora are putere. Puțini oameni sunt convertiți în alt mod decât în urma rugăciunilor cuiva. Odinioară credeam că propria mea convertire nu a avut nicio legătură cu nimeni, pentru că nu am fost convertit nici în biserică, nici în școala duminicală, nici în urma unei discuții. Am fost trezit în miez de noapte și convertit. Din câte îmi amintesc, nu avusesem nici cea mai mică preocupare pentru convertire sau ceva de felul acesta când mă culcasem și adormisem. Dar am fost trezit în toiul nopții și convertit în mai puțin de cinci minute. Cu câteva minute înainte de asta, eram pe buza prăpastiei pierzării veșnice. Eram deja cu un picior în groapă și pe punctul să trec și cu celălalt. Cum spuneam, am crezut că nașterea mea din nou nu avea nicio legătură cu vreun om, dar mi-am amintit apoi de rugăciunile mamei mele. Mai târziu, am aflat și despre un coleg de facultate care hotărâse să se roage pentru mine până când voi fi fost mântuit.

Rugăciunea are deseori putere acolo unde nimic altceva nu funcționează. Cât de inutile au fost eforturile și rugămințile fierbinți adresate de Monica fiului ei! Dar rugăciunile ei au căpătat trecere la Dumnezeu, și astfel tânărul depravat a devenit sfântul Augustin, marele om al lui Dumnezeu. Prin rugăciune, cei mai înverșunați dușmani ai Evangheliei au devenit apărătorii ei cei mai redutabili, cei mai mari păcătoși au devenit cei mai credincioși fii ai lui Dumnezeu, și cele mai netrebnice femei au devenit cele mai curate sfinte. Cât de mare este puterea rugăciunii de a coborî până acolo unde chiar și speranța pare zadarnică, de unde ridică oameni la părtășia cu Dumnezeu și asemănarea cu El! Este absolut uimitor! Cât de puțin apreciem această cale a rugăciunii!

Rugăciunea aduce binecuvântare peste biserică. Istoria Bisericii este plină de probleme care au fost greu de învins.

Diavolul urăște Biserica și caută să-i împiedice propășirea prin orice mijloace, prin învățături mincinoase, prin dezbinare și prin pervertirea vieții ei interioare. Dar prin rugăciune, toate piedicile pot fi înlăturate. Rugăciunea va smulge din rădăcini erezia, va aplană neînțelegerile, va înlătura invidiile și dușmăniile, va șterge orice urmă de necurăție și va aduce valul harului revigorant al lui Dumnezeu. Istoria dovedește din plin acest lucru. În ceasul cel mai întunecat, când starea bisericii părea deznădăjduită, oameni credincioși s-au adunat și au strigat către Dumnezeu, și răspunsul a venit.

Așa a fost în zilele lui Knox, Wesley, Whitefield, Edwards și Brainerd. Așa a fost în zilele lui Finney, în zilele marii treziri din 1857, în America, și 1859, în Irlanda. Și va fi la fel în zilele noastre!

Satan și-a organizat forțele. Unii, pretinzând că folosesc metodele apostolilor, ascund cea mai revoltătoare necinste și fățarnicie sub îndrăzneala lor zgomotoasă și mincinoasă. Creștini loiali marilor adevăruri fundamentale ale Evangheliei se încruntă unii la alții și se privesc cu o suspiciune venită de la diavol. Lumea, firea și diavolul jubilează. Este o vreme întunecată, dar „este vremea ca Domnul să lucreze, căci ei calcă Legea Ta” (Ps. 119:126). El este gata să lucreze și așteaptă să audă rugăciunea. O va auzi oare? Va auzi rugăciunea ta? Va auzi rugăciunea Bisericii întregi ca Trup? Cred că o va auzi.